

umutlu y¼reklerin
k¼pirtisi
nazim akarsu

Umutlu Yüreklerin Kıpırtısı

Nazım Akarsu

Ayışığı Kitaplığı

Kitabın Adı

Umutlu Yüreklerin Kıpırtısı

Yazar Adı

Nazım Akarsu

Birinci Basım

Ocak 2019

ISBN

978-605-80946-4-2

Yayın Sertifika No

15814

Baskı

Net Kırtasiye Tan. ve Matbaa San. Tic. Ltd. Şti.
Adres: Ömeravni Mah. İnönü Cad. Beytölmacı
Sok. No: 23/A Beyoğlu/İstanbul
Tel: 444 07 08

Kapak Tasarım

Sena Şat

Telif Eserleri Kanunu gereğince bu eserin
bütün hakları Yeni Dönem Yayıncılık'a aittir.

Yeni Dönem Yayıncılık

İskenderpaşa Mah. Sofular Cad.
Fatih / İstanbul
Tel&Fax: 212 533 32 57
www.mucadelebirliđi2.net

YAYINCI NOTU

Emeğın sanatını üretme iddiasıyla kurulan Ayışığı Ekin Sanat Derneđi, 2018 yılında sanat hayatının 30.yılını kutluyor. 6 Mayıs 2005 tarihinden itibaren dernek kapsamında çıkarılmaya başlanan ve 40. sayısının hazırlıklarını yapan Önsöz Dergisi'nin başyazarlarının yazılarından derlenen bu kitaplar siz okuyucularımızla buluşuyor.

Sıla Erciyes'ten Hasat Zamanı, D.Dağlı'dan Sanata Dair Notlar-2, Özgür Güven'den Tarihsel Gelişmelerin Sanata Yansıması ve Temade Çınar'dan Yabancılaşmaya Karşı Beyin Egzersizleri kitapları bu serinin ilk kitapları olarak derlendi. Şimdi de serimiz şiir kitaplarıyla devam ediyor. Nazım Akarsu'nun ikinci kitabı olan Umutlu Yüreklerin Kıpırtısı kitaplığımızda yerini alıyor.

Emekten, yaşamdan ve doğadan yana olan tüm okurlarımıza keyifli okumalar diliyoruz.

Ocak 2019

SUNU

Nazım Akarsu, şiirlerinde yılların içinden gelen biriktirilmiş özlemlerini, coşkularını, halk ozanının bilinçle donanmış duruluğunda işledi. Uzun yıllar süren zindan hayatının dışarıda yaşanmış silüeti dolaştı aramızda. 1969 doğumlu olan şair Nazım Akarsu devrimcilerle lise yıllarında tanıştı. Üniversite yıllarında örgütlü bir eylemci olarak süren yaşamında tutsaklığı ve işkenceyi yaşadı. 1993-2003 tarihleri arasında zindan katliamlarına tanıklık etti. Sistemin kendisiyle direk olarak savaşan bir devrimci olmasının yanı sıra şiirde de gerçek bir emekçi olmayı yeğleyen şair, şiirlerinde yaşamı ve kavgayı direk olarak yansıtmış, okuru sözcüklerin ve imgelerin büyülü dünyasına ulaştırmış bir yazıneridir. Dinamit patlarlığı ve karanfil inceliğindeki şiirlerini bizle paylaştığı ilk kitabı Umut Tufanı'nın ardından "Umutlu Yüreklere Kıpırtısı" ile yeniden bizlerle...

"Niye şiir?" diye sorulan soruya şairin verdiği cevap:

"Şiir; çünkü yüreğim dolup taşıduğunda, içimde bir şeyler çağıldığında, duygularımın, düşüncelerimin akacağı bir kanal olması gerekiyordu. Şiir sabırsızdır. Barajda biriken sular gibi kapakları zorlar. Kendine akacak bir yatak arar. Onu o anda bulmanız gerekir; sonraya bırakamazsınız. Bir olay, bir imge, bir bakış, bir söz içinizi çağılatır. Sanki o anda orkestranın bütün enstrümanları aynı anda harekete geçer. Size düşen sadece onlara maestroluk yapmaktır. Kelimeler, cümleler sökün ettiğinde siz bunu bir roman ya da

hikaye oylumuna sığdırmayı bekleyemezsiniz. Elinize kalemi alır yazmaya başlarsınız, mısralar birbiri ardına sökün eder... Tıpkı bir sel gibi önüne ne çıkarsa alıp götürür."

"Bir sevgilinin, aşık olunan bir insanın bakışlarından tutun da değişik zamanlarda hafızamda yer etmiş aç ve yoksul insanların bakışlarına, emekçi insanların ellerine, çocukların ağlamaklı, suçlayıcı bakışlarına, insanın içine işleyen gözlerine, sınıf gerçekliğine, emek-sermaye arasındaki mücadeleye, şarkıların, türkülerin ezgilerine kadar, bir suyun akışından bir kuşun ötüşüne, bir pınarın kaynaşına, bir yaprağın kıvıldaşına, bir gülün açışına, bir gelinciğin zerafetine kadar her şey ilham kaynağı oldu. Yani insana ve yaşama dair her şey ama daha çok da sevda ve kavgadır..."

"Zindanların ve zindanda verilen mücadelenin özel bir yeri var şiirlerimde. Bunun bir nedeni benim uzun süre zindanlarda kalmış olmamsa, diğer bir nedeni de zindanlarda yaşanan destansı mücadeledir. Oradaki katliamlar, baskılar, teslim alma politikaları, soldurulmak istenen çiçekler, öldürülmek istenen umutlar, hasretler ... şiirime konu oldu, olmak zorundaydı."

"Niye şiir? Çünkü şiir yaşamın kendisidir; aşkla, kavgayla, doğa ve insan sevgisiyle yoğrulmuş yaşam da bir şiirdir."

Umutlu Yüreklerin Kıpırtısı

Gürün'de yıldızlar
bir başka güzel
aşk bir başka
özlemek bir başka güzel
nostalji bir başka
gözlerini düşünmek
bir başka güzel
sözlerine anlam biçmek bir başka

02 Eylül '11

Doğumların en güzeli
 güldestesi olanıdır
 Devrim
 insanlığa duyulan aşkın ilanıdır
 ve tarihin koynunda isyandır
 usanmadan yasak meyveye uzanan
 insandır
 insan olmakta
 ve insan kalmakta
 ısrardır
 Devrim
 sıra sıra
 bulvarlara
 kanla yazılmış mısralardır

07 Ağustos '11

Açılrsa kalbimin kapakları
 Dökülse içimin çavlanları
 kaçardın
 ya da
 saçlarını yıkardın
 aykırı
 saçılan
 sularda
 haykırırdın
 ya da çocukça susardın.
 Baykuş konmuş gibi dalına
 kendini kasardın
 ya da basardın kahkahayı...
 kim bilir belki kelebek gibi uçardın
 belki ilelebet benden kaçardın.

Sana hasretimi taşıyan
 kollarım çalındı benden
 Otuz yıllık emeğim çalındı
 Yaşam ve ölüm
 Her şey o derece yalındı
 Beynimden sökemediklerini
 Damarlarımdan almak istediler
 Morarmış tırnaklarımdı
 elde edebildikleri
 Bir de
 kırılmış
 kemik
 ve çürümüş
 et parçaları.

Defnenin saçlarından esen
 rüzgarın altındaydılar
 bin yıllık anılara dalmışlardı
 rüzgar defnenin yakarışlarını taşıyordu
 defnenin gizli gözyaşları
 Apollon'un içinde taşıyordu.
 Zamansızdılar yine
 yürekleri zamanla yarışıyor
 "seni burada bırakayım" dedi kadın
 "rüzgarı dinlersin"
 erkeğin ayakları defnenin köküne
 dolanmıştı çoktan
 "beni burada bırakıp gidersen" dedi
 "ağlarım"
 "gözyaşlarım defnenin gözyaşlarına
 karışır sonra"
 "defne olurum
 kalırım burada"
 kadın acıdı adama
 aldı onu da yanına
 vardı hanın konağına
 sonra sıra geldi ayrılığa
 akşam çöküyordu
 adam ürküyordu
 ve yine türkü söylüyordu
 sessiz mabesinde
 kadın gitti
 adam defnenin gölgesinde
 yitti.

Hüzün ki
en az yakışandır sana
çık ar şöyle bir kenara koysana
Gülüşler yayılsın yüzünün dört bir yanına
Bir kez kaygısız baksın gözlerin
sözlerin bir kez kaygısız
çıksın ağzından
ve bir kez aysız gecede
ayakkabısız yürür gibi
yürü en azından
dünya zindan
sen kürek mahkumu olmadan

göğsünün çatalında
estetikle etik
yan yana

Seni düşledikçe
 güzelliğin büyüyor
 içerimde
 Geçenlerde yine
 adın geçti
 bir yerde
 sanki gelmişsin de
 her şey gözlerinin evreninde
 dönüyor sessizce
 öyle derinden derine
 yüreğimin tellerinde
 depremler belirdi de
 belli etmeyeyim diye
 ellerimle dindirmeye
 yeltendim
 en azından denedim...
 Sen güzelim ellerinle
 bana çiçekler getiresiye
 ben böyle
 deli divane
 güzelliğine pervane
 etrafında döne döne
 ölesiye
 ateşlerde
 gerçeğe
 ereceğim
 Belki de
 ateş renginde
 gülleri dereceğim

Senin geçeceğin
 tüm yollara sereceğim
 sevdiceğim
 ölümsüz çiçeğim
 Bırak ben böyle
 kendimden geçeyim
 nasıl olsa er geç
 Kerem misali
 Aslıma döneceğim.

15 Aralık '11

Ayışığını
 kana kana
 içti martılar
 Ayışığında
 kayan yıldızlar gibi
 Kendinden geçti martılar
 Bağırtilar geliyordu
 şehrin karartısından
 Kanat çırpıp
 kaçtı martılar
 Bulvar
 ve şarkılar
 sessizce anlaştılar.

24 Haziran '11

İliçi bilir misin
 çam ağacının özüdür
 aşk kokar
 kokusu dünyayı tutar
 ve dokundu mu bir kez
 parmakların ona
 çıkmaz bir daha
 aşk olur.
 Anadolu'da aşerdi mi kadınlar
 soyarlar çam ağacının kabuğunu
 portakal yer gibi
 iliç yerler
 Unutma
 bir gün iliç yiyeceğiz seninle
 çam ağaçlarının kokusunu
 duya duya
 Düş buya
 iliçin yanısıra
 İki tarafı ağaçlı yolda da
 Koşalım doya doya
 Dünya aksın önümüz sıra
 İnsanlar baksın peşimiz sıra
 Sıra sıra çamların
 kokusunu ayıralım
 herbirinin dibinde
 dura dura.

Gülüşün sende kalsın
 düşlerim yeter bana
 yüreğın sende kalsın
 atması yeter bana
 gözlerin sende kalsın
 bakması yeter bana
 zülüflerin sende kalsın
 kokması yeter bana
 ellerin sende kalsın
 tutması yeter bana

19 Haziran '11

Adam şiir okuyordu
 Bazen dudakları sözlere dokunuyordu
 Bazen de sözleri dudaklara

Uzaklara dalıyordu gözleri
 O eski yüzleri hatırlıyordu
 Bazen yüreğı umutla doluyordu
 Bazen de bir dolu umut oluyordu
 yüreğı
 Gereğı yoktu ayrılıklardan sözetmenin
 Köreltmenin gereğı yoktu duyguları
 Dünyayı ve olguları
 Cesurca kabul etmeliydi insan
 Onlardan yeni bir insan
 yaratmak için.

02 Kasım '11

Eski bir şarkının sözleri gibi
 Özlediğimiz sevgilinin gözleri gibi
 kırk aşklar geçti ömrümüzden.

Haziran '11

Yılık atları geçti ömrümüzden
 Gönlümüzden bir sızı
 önümüzden rüzgarın kokusu geçer gibi
 Erguvanla leylaktan birisini seçer gibi
 içer gibi şarabın en kırmızısından içer gibi
 düşer gibi yeniden yollara
 düşer gibi
 Düşlerle kolkola yürür gibi
 Tüm yolların sonunda
 ol güzeli görür gibi
 Başka zamanların çocuklarıydık belki
 Aşka keman çalabilen
 zamanların çocukları
 Yeni bir yaşamın
 tomurcuklarıydık belki de
 Aşkla patlayan yeni bir yaşamın tomurcuklarıydık
 Belki romanların kahramanlarıydık
 Aşk ile
 aşkı anlatabilen
 romanların kahramanları
 Yıldız katarları geçti gözümüzden
 dünden bugüne süzülüp gelen
 Özümüzden ol yarin tutkusu geçer gibi
 Kervanla gerisin geri göçer gibi
 Biçer gibi tarlaların nergizinden
 biçer gibi
 Siperden sipere koşan bir
 asker gibi

Filistin'de
 kopan bir kolum ben
 Beyrut'ta kanım çekildi
 Aç çocuklarla birlikte
 yerlerde sürüklendim
 Kaç bin yıllık emeğim
 yere çalındı
 Daha çok insan olmak istiyordum
 Bir yanım benden çalındı.

16
 Karanlık sularda
 aydınlık gemileri
 yolcularken rüzgar
 arta kalan
 son gücüyle
 Deniz feneri
 yanıp yanıp
 sönüyordu.
 Hayallerimin
 yanıp yanıp
 sönmesi gibi.

Anılarımı aradım
 tozlu sokaklarda
 gizli koyaklarda
 Kayısı bahçelerinde
 su başlarında
 Dağ çiçeği toplayarak
 ağlayarak
 Kırılgan yüreğimi
 taştan taşa çaldım
 Daldım serin sulara
 dokundum gümüş rengi balıklara
 Çocuklara
 şeker sundum çıkınımdan
 yoksulluklara inat
 güneş içirdim
 İçimden eski aşklar
 geçirdim
 Yeniden indim
 aklımın derinliklerine
 Yeniden
 farkına vardım
 gerçeğin
 Halkın mutluluğu uğruna
 Yeniden feleğin çarkına
 çelik çomak sokmak için
 düştüm yollara...

Gürün, 18 Haziran '10

Yeniden o dağ rüzgarını
ver bana
Ellerimdeki hüznü
çek al
Gerek yok artık
yeraltı
sığınaklarına
Hep benimle kal

gözlerinde buruşturup attığın o resme
çıkarp bir daha bak

Kendini zamanın sihirli ellerine bırakmış
küllerinden yeniden doğan bir sevdandı
zamanın dişlileri arasında
umursamaz bakışların altında can vermişti

bir yağmur taneciği
zorlamıştı eşiği

Geceyarısı
 içime
 ay düştü
 ürkek bulutlar
 başıma üşüştü
 Düş'tü
 gerçeğin üzerini örten
 döndü dolaştı
 aslına dönüştü
 Küstü
 ürperen
 bakışların
 gün dönmeden
 bir resme dönüştü

Sana
 daha güzel
 ne bırakabilirim
 canım kızım
 Onurlu yaşanmış
 bir hayattan başka
 Hayat ki
 anlamını bulmuşsa
 bir amaç uğruna
 yola koyulmuşsa güzeldir
 Bir gün
 hayat hakkında
 sorular sormaya
 onun anlamını sorgulamaya
 başladığında
 seni ne çok
 sevdiğimi hatırla
 Benim seni sevdiğim gibi
 olsun diye dünya
 sana
 sessizce veda
 edişimi hatırla
 Baktıkça etrafına
 gördüğün karmaşaya
 sakın şaşırma
 İnsanlar
 bizim bulduğumuzu
 arıyor hala

onu
 sana da anlatmıştım
 bir defasında
 Hani hatırlasana
 çok acıkmiş bir baba
 kendine değil kızına
 Onun gibi milyonlarca
 çocuğa
 biraz süt bulabilmek için
 çıkıyordu ya yollara
 ve hani ancak o
 “yarin yanağından gayri
 her şeyde hep beraber”
 diyenlerin arasında
 buluyordu ya mutluluğu
 ve kızına
 ve onun gibi milyonlarca çocuğa
 yudum yudum
 sevinç içiriyordu ya
 işte orada canım kızım orada
 insana dair ne varsa
 insanca olan ne varsa
 orada
 az ileride
 bizim yürüdüğümüz
 senin yürüyeceğin
 yolun sonunda.

*Edirne F Tipi Zindanı
 13 Ağustos '02*

Ağlama anacığım
 sen de
 gözlerinden ormanların ışıltısını
 içtiğim
 yüreğiyle bütünleştiğim
 sevdiğim
 yaşamımı
 zaferle değiştireceğim
 Biliyorum
 güzel anacığım
 Sana dünyaları verseler
 ve onurların en büyüğünü
 hiçbiri yerini tutamaz
 doğurup büyüttüğün
 gülyüzlünün
 Biliyorum
 can yarım
 yüreğindeki boşluğu
 dolduramaz
 hiçbir sözün büyüsü
 hiçbir şey dindiremez
 ayrılığın hüznünü
 biliyorum
 günler uzadıkça
 yollar da uzar
 Yılların geçip gitmesi gibi
 anılar da
 hiçbir istasyonda mola vermeden
 geçip giderler ömrümüzden

Geriye

çocukların ellerine tutuşturulmuş
bir karanfil gibi
yolların türküsü kalır
bir de yolları yapan işçiler.

Edirne F Tipi Zindanı, '02

Annem'e...

O yorgun dizlerinde derman
ararsan eğer
bizi düşün
Sizin yaşadığınız yokluğu
acıları
ağrılı akşamları
bizden sonrakiler yaşamasin diye
dövüşen
gencecik fidanları düşün
"Darağacında üç fidan"ı düşün
Deniz
Yusuf
İnan'ı düşün.
Gençliğinin baharında
devrim için ölenleri düşün
Ardımız sıra gelen
gül goncası
yediverenleri düşün.

Türküler bir sevinçtir
 benim için
 çağıldayarak akan ırmaklar gibi
 ezgilerle doldurur içimi
 Türküler en ıssız okyanuslarda
 bir limandır
 vadedici
 sığınırım iskelesine
 avunurum
 Türküler evrene açılmış
 bir penceredir
 Perdesini aralar bakarım
 Sonsuz bir merakla dolar gözlerim
 Türküler
 insanların
 sözleridir
 Dinler dinler içlenirim
 Türküler yaşamın renkleridir
 gözlerimi kapatır
 söyler söyler
 resimler çizerim

Gözlerim kelepçeliyken
 senin her hareketine
 ve kulaklarım beklerken
 senden gelecek her fısıltıyı
 çelikten yüreğimin kafesi
 erirdi sessiz sedasız
 sensiz
 yani
 sevdasız
 geçmedi
 tek bir an'ım bile
 Dile gelmeseler de
 yüreğimde filizlendiler
 en güzel kelimeler
 Belki de
 bugüne dek
 hiçbir erkek tarafından
 hiçbir kadın için
 hissedilmediler.

Yağmur dindi
kendinde hüznü yendi
kadının bakışları
erkeğin yüzünde gezindi
Onun kendini sevdiğinden
emindi
yine de
kedere yenildi
Her şey denildiği gibiydi
Sevgisinin demirleri
limanda demirliydi
Biraz kibirliydi
ama iyiydi

Saçından bir tel düştü
Sanki o telle birlikte
benim canım düştü
O an tutup
kaldırmak istedim onu
O tek bir teli
öpüp koklamak
göğsümün üstünde saklamak
istedim.
Senden bir parçayı
canıma katmak istedim.
Ama orada kaldı o tel
benim aklımla birlikte.

İstanbul, Ağustos '10

Zaman nedir ki
Benim seni görmem için
kalandan başka.

İstanbul, Ağustos '10

Ütanmasam
kendimden
Korkmasam
horgörüleceğimden
Bir su olup
ayaklarına serileceğim

İstanbul, Ağustos '10

Bir umutsuz sevda daha
Ah vefa ah vefa
Nerede hani ahde vefa
ahde vefa.

İstanbul, Ağustos '10

Öyle bakma bana n'olur
öyle gülme
öyle durma
dudaklarını öyle kıvrırma
öyle sarılma bana
öyle sırtını dönme
saçlarını öyle toplama
Kollarını öyle iki yana
bırakma
Böyle yapma bana n'olur
böyle yapma.

İstanbul, Ağustos '10

Ve kahrediyorum işte...
yaşıma
Ak düşen saçıma
Daha geç doğmayışıma
sana yar olmayışıma

İstanbul, Ağustos '10

Ne demiş şair:
“Felaketim olurdu
ağlardım”
Ben de derim ki,
“Felaketim olur
ölürüm”

İstanbul, Ağustos '10

O bir dal çiçeği ne yaptın
papatyayı
Hani o gün sana verdiğim
işçi kokulu papatyayı
Fırlatıp attın mı yoksa
Yoksa unuttun mu bir yerlerde
Yoksa hatırlamıyor musun
Sana verdiğim papatyayı
verirken yüreğimin titreyişini
Ellerimin ürperişini

İstanbul, Ağustos '10

En çok sesini özlüyorum
Bir aşk gibi dolan içime
Kerbela'da kalan susamışlar gibi
sadece sesini duymak istiyorum.

İstanbul, Ağustos '10

Seni kıskanabilir miyim
İzin verir misin bana
Sesini başkası duymasın desem
Zülfünü başkası görmesin
Elini başkası tutmasın
Tenine başkası dokunmasın
İzin verir misin bana

İstanbul, Ağustos '10

Mezopotamya bile su serpmedi
seni özleyen yüreğime
Dicle aştı da başımdan aşağı
yetmedi gecelerimin ateşini
söndürmeğe
Diyarbakır hasret dokudu günlerce

Yaşamı duyumsamaktır aşk
Aşk kuyumcu sabrıyla işlemektir
kum saatini
Hızlanan kalp atışlarıdır
Aşk tutuşmaktır
harlanan ateşlerde
Ve yakamoza erişmektir
ipeksi öpüşlerde

“Aşkın karşılıksız” diyorlar bana
Aşka karşılık ne ola
Şöyle bir dur yola
Sevdiğini gör hele
Bir de sesini duy hele
le le le,le le le
Küle dönsen bile
bizde sevda
güle benzer
güle.

Savaş
uzakta değil
yakındaydı
Yanıbaşımızdaydı
Bizim
hatıralarımız değil
hayatımızdı savaş
yavaş yavaş batan güneş gibi
karanlıkta bırakmıştı
bir yanımızı

Dağıtsan da beni parça parça
tutkulara da bölse
yine başında esen
rüzgarın sesi
ben olacağım.

Kadına Doğaçlama I

Tarihın gül yangını
 çığlıkların arasından
 küllerini toplayan rüzgar
 Adını kaybetmiş lirik şarkılar
 şiirin tül ahengi
 Yağmura karışmış gözyaşları
 çağlar içinde
 esir bulutlar
 Sabırsız bir bahar toprağı
 Kırık umutlar
 ayrılık saatleri
 Kış akşamlarının hüznü
 Suya bırakılmış yapraklar
 Dolunayda şavkıyan
 ışıklar
 Damıtılmış sevdalar
 Koyaklardan süzölen
 ab-ı hayat
 Çocuklarının gözleriyle gülen
 anneler
 Küllerinden dirilen
 ateşin rengi
 Özgürlüğün sirenleri
 Direnen ışıltılı günler
 havaya
 suya
 toprağı
 ve yüreğı düşmüş cemre

demire işlenmiş nakışlar
 içe işlemiş bakışlar
 çalınmış düşler
 acıların gölgesinde kalmış
 gülüşler
 Yasaklanmış sözcükler
 Göçük altından yükselen sesler
 Sisler arasından gelen resimler
 Dünyanın en güzel hali
 Ahvali kavgaya kalmış
 zaman tüneli
 güneşli zerdaliler
 zoraki gelinler
 uzak diyarlara sürgünler
 yaşamın binbir dili
 Kuşatılmışlığın binbir hali
 Sabıra kesmiş taş lahit
 Yaşama küsmüş yaşlı ümit

 patlamaya hazır sütlü mısır taneleri
 hayallerle yüklü bulut
 yağın kar
 dağın yamacından esen rüzgar
 olağan masallar
 darmadağınık mısralar
 kısasa kısas inat
 kıssadan hisse
 hislerin güz aralığı
 çorak bir ırmak
 yalnız bırakılmış bir ağaç
 duru bir gökyüzü
 kuru kupkuru bir hüznü
 yüzünde anlamlar çarpışan
 eski zaman konağı

rotası çizilmemiş gemi
 kavuşma özlemi
 hayal kırıklığı
 dayanma azmi
 kırılğan akasyalar
 gürleyen gürgenler
 içli fesleğenler
 yüklü pürenler

uçarı öyküler
 göz yaşartan türküler
 düş yaşatan ülküler

sağanak yağmur
 yürek ısıısı
 evin tasası
 ıssızlığın sesi
 doğumun sancısı

sarsıcı depremler
 yıkılan gelenekler
 dünden bugüne beklenen
 uzun ömürlü
 renkli kelebekler

sürgünden
 sürüp gelen
 üzerine serpilgen
 ölü toprağını delen
 kardelen

İstanbul, Şubat '11

Kadına Doğaçlama II

Nadiren kendini ele veren
 büyülü gen

Denizin kabarması
 suların çekilişi

özleyiş

iç çekiş

çelişki

gelişkin duygular
 derin kaygular
 narin buyruklar

gergin bayraklar
 belirgin yasaklar

bahar yorgunları
 seher dargınları
 nehir ılgınları

Yağmurun gülüşü
 baharın gelişi
 turnaların uçuşu
 kurnalardan akan su
 kaçamak gülüşler
 kaçakların peşinden dökülen gözyaşları
 başları bulutlarda kavak ağaçları
 saçları sularda söğüt ağaçları
 öğütlerden bunalmış çocukluk
 kendine yabancı gençlik çağları

dokundukça patlayan tomurcuklar
 iliklere işleyen sevda
 sihirli flüt
 zehirli sarmaşık
 zihni yoran karmaşık kilit
 filinta endam fizik
 üstü çizik resimler
 küskün çiçekler
 bıçkın gerçekler
 er geç üstün gelecekler

duvara yazılmış hasret
 bulvara kazınmış vuslat
 dert kulvarı

sularda kanat çırpan martılar
 tırpanlanmış aşklar
 çırpınan kuşkular
 kırılan muştular
 hüznünlü ses
 güzün enfes yaprakları
 tankları durduran öfke
 ilkesel yalnızlık
 yalın kestirmeler
 melankolik esrimeler

süslü saksılar
 sarsıcı dalgalar
 yakamoz saatleri

vaatleri yap-boz tahtası
 kahkahası kuyruksuz uçurtma
 fırtınasız poyraz bakışları
 yakarışları kış

alkış tufanı haykırışları
 nuh tufanı bırakıp gidişleri
 dönüşleri bas bariton
 tonlarca serzeniş

derviş sabırlılar
 taşkın sular
 uslu kumrular
 uskumrular
 humuslu toprak
 yosunlu ırmak
 çarmıhta unutulmuş sunak
 suna kuşu
 yokuşu tırmanan talih
 liyakat nişanı
 anıları saklı nişanlı
 limanların yasaklı gezgini
 deniz feneri

şose boyları
 huysuz atlar
 pusatsız haydutlar
 adsız hudutlar

kadransız bisiklet
 leit motive
 love story
 de lori lori
 berhamın lori

mor dağların gülü
 ol bağların sümbülü
 zor çağların bülbülü
 yorumsuz bağlanma

kahırlanma
ayaklanma
günün ağarması
özgürlüğün çağırması
içli bir lirin ağlaması
tutkuların dört yol ağzı
zamanın sonsuzluğu

İstanbul, 14 Mayıs '11

Çalınmıştı ellerimin hüneri
kaç bin yıllık insan yanım
kırılmıştı körpe bir dal gibi
ve demir parmaklıkların arkasında
solgun mor bir menekşe gibi
sızlayan gecelerim
hınca hınç sabahlarım
ve yalnızlığa dokunan
dudaklarım

Hiç bitmeyen bir hasret
Küllerinden yeniden doğan
bir sevda
küllerinden yeniden ve yeniden
doğan bir insan

Yanarım yanarım
ama kül olmam bir daha.
güneşle yıkandı saçlarım
buzlu sulara battı ayaklarım.
Ve beynim en zorlu
kavgaların ortasında
tutunmayı bildi
insan isyana durunca güzel
yağmur yağınca sular ışıldayınca güzel.

Suların sihirli şarkısını dinle
elinle dokun
hasretlerin halisine
Hayalinde
günbatımı kızılığ
Deli dolu
uzan özgürlüğe
Denizin derinliğinde
Gülümseyen bir
mavi yıldız ol
Kovalamaktan bıkmadığın
O gün doğumunu
anımsa yine
Evrene dalsın ayakların
Dudaklarına kan yürüsün.

İstanbul, '10

Sonbahar yaprakları örtmüş.
çocukluk anılarının üzerini
eski dostluklar çekip gitmiş
yıllarla birlikte
birikmiş hasretler
taş gibi oturmuş gözlerime
zaman kuyusunun içinde
yitip gitmiş sesler
O eski evlerde kim bilir kimler
ne özlemler çektiler
ne acılar, ne yokluklar
kim bilir hangi yolcuları
beklediler
gözleri kapılara nasıl asılı kaldı
kim bilir
ve kalpleri nasıl çarptı
susayıp da su bulamadıkları
acıkip da ekmek bulamadıkları da
olmuştur kuşkusuz
aşkları da olmuştur
ayrılıkları da.
korkuları da olmuştur.

Kapı çalınsa
Gelen hep sen olsan
Kapıyı hep ben açsam
Gözlerine kavuşsam
Gözlerine kavuşsam.

Kapıyı çalsam
Açan hep sen olsan
Sesini duysam
Sesini duysam

Apansız bastırır şiir
anıları aralayarak çıkar gelir
Durur yüreğinin başucunda
Kuşkulu rüzgarları
savurur durur
Kuruyan bir ağacın
hüznü gibi
Ağırlaşmışken yüreğin
Şiir dağıtır külrengi hasretleri
Bağıra bağıra
alır hışmını.

Sevdalar mezarlığından geçtim
yüreğim yara bere içinde
kırk dallara
umut aşıladım yine de
Sevdayı bilene
barut taşıdım
yivlere set oldum
setlere yiv
hedefi vurduğum da oldu
hedef olup vurduğumda
devinip durdum
taşarak
ve son mısrayı
yüreğimden damlayan
kanımla yazarak
sana sundum.

Gökyüzü hücre hücre
 bölünmüş olsun varsın
 Mavi umutlar
 durur orada öylece
 Turnalar gibi kanat vurur
 kendi gönlünce
 Buğulu gözleriyle
 bir kuğu
 uzatır narin boynunu
 ay sulara düşünce
 Bir düşünce dolanır
 tutsağın yüreğine
 Aşkolsun bilene
 Derinden derine
 göverir sessizce
 Ezgiler söyletir
 elvan elvan ezgiler
 Mavi sularda
 martıların
 peşinden gittiği ezgiler
 Karartıların içinde yittiği ezgiler
 Yiğit mi yiğit ezgiler.
 “Gökte bulut yan gider
 Açma yaram kan gider”
 der gibi
 bir güzeli sever gibi
 yaman ezgiler.

21 Mayıs '09

İstanbul

Anadolu'yu beslersin bağrında
 Bütün çocuklar sana hasret
 Gülüşlerin kıvılcımları seninle başlar
 seninle söner
 Uykular seninle başlar seninle biter
 Hülyalı ve kavgalı bir kentsin sen
 Her köşe başından yakamozlar
 ve eylemciler taşar

Anadolu'nun ve bütün dünyanın
 renklerini ve dillerini
 Denizinde birleştirir
 kıyılarında eğleştirirsin
 bir sabahınla
 bir gün doğumunla
 insanları değiştirir
 duyguları geliştirirsin

İstanbul İstanbul
 Rüyalarımızda kıpkızıl
 fularlarla dolaşıyorsun
 Eteklerini sulara salıp
 Yaralarını çiçeklerle sarıyorsun
 İki yakanda iki karanfil
 Bir elinde kızıl bayrak
 bir elinde gül destesi
 Gürül gürül akıyorsun

İstanbul İstanbul
Tarihin penceresinden
gülümseyerek bize bakıyorsun
ve hala korlanmış gözlerle
gönlümüzü yakıyorsun.
İstanbul İstanbul
Sen tarihin isyankar kızı
Hala kavgamızın rüzgarını
Koynunda taşıyorsun
ve hala Taksimle
gecekondularınla
en ön safta çarpışıyorsun.

09 Eylül '09

Gülüşünün gül koktuğu an
Baktığım her şey gül açar

Uyusam
 uyansam
 yanımda seni bulsam
 her lahza
 her an
 benim olsan
 benim olsan
 duru bir su gibi
 yüreğimin kabına dolsan
 hayallere dalsam
 yollara koyulsam
 bütün yolların sonunda
 sen olsan
 ben doyasıya
 sana sarılsam
 sana sarılsam
 yağmur olsam
 saçlarına yağsam
 güneş olsam
 gözlerine doğsam
 akşam olsa
 gözlerinde solsam

İstanbul, '10

Ay tanıktır
 küskün gölgesini
 üstüme düşürmüştü
 Bir yeni yıla daha
 yalnız girerken ben
 2009'da
 İstanbul'da
 Sarayburnu'nda
 Ve bu yol
 Her defasında
 Bana beni geri veren
 Seni alıp götüren
 Ve bu çınarlar
 Kim bilir hangi sevda için
 köklerinden kanarlar
 Uğuldar dururlar

31 Aralık '09

Ben o eşsiz çiçeği arıyorum
saçlarına takmak için
gülümseyen maviyi

Pastel bir yalnızlık çökmüştü şehrin üzerine
leylak rengi bir hüzün
Artık vapur düdüğü de
beni daldığım karanlık uykulardan
uyandıramıyor
Gülümseyişin izleri silindi yüzümden
Kalbimden çivilendim zamana
Oooy ben sana ne deyim.

Gözlerinden yağan
yağmurların altında ıslansam
Belki uslanırım
Ama yine de istemem
düşmesini
güneşli gözlerinden
tek bir yağmur damlasının bile
içlerinde dile gelen
hüzün
elem
ve
kederse eğer
Gözlerinin önünde
bent olmaya değer

04 Kasım '05

Cimri saatlerin burgacında
bir çift sevdalı sözdür
belki arta kalan
Belki içli bir bakış
yıkıntılardan
ayakta kalan

İstanbul, 03 Kasım '05

Yok
gözlerinden başkası yok
Gözlerin de yok.

İstanbul, 08 Ağustos '06

Bugünlerin hesabını
bir tutan olmalı
Bir tutam can da kalsa geride
düşmana kafa tutan
yiğitler olmalı
Sormalı
tarihin keskin
sorularını sormalı
ve cevaplar bulmalı.

Özgürlük
 seni en çok
 sana
 en çok
 hasretken düşündük.

Özgürlük
 seni en çok
 üzerimizdeki
 masmavi gök
 tel örgülerle
 bölük pörçük
 edilmişken düşündük
 özgürlük
 seni en çok
 bir kaynaktan
 kana kana
 su içmeyi
 özlerken düşündük
 Özgürlük
 seni en çok
 gözlerimizdeki
 içtenlik
 ve dilimizdeki
 türkülerle
 caddelerde gezerken düşündük.
 Özgürlük
 seni en çok içerimizdeki
 derinlik

ve ellerimizdeki
 güllerle
 bahçelerden
 geçerken
 düşündük.

Özgürlük
 seni en çok
 işçilerden
 masmavi tulumlarıyla
 sözederken düşündük.
 Özgürlük
 seni en çok
 işçilerle gelecek
 masmavi bir gelecek olarak
 düşündük.

14 Temmuz '09

İstanbul
 yüreğim bir sandal
 sularında
 bulvarlarında
 dulda bir yer
 bulamasam da
 vapurlarında
 hülyalara dalamasam da
 kıyılarında aşkı bulamasam da
 varlığınla
 şarkılarıma
 eşlik ediyorsun hala.

İstanbul
 ellerim Sarayburnu'nda
 eski bir sevgilinin
 ellerini arıyor hala

Gülhane parkında
 o yolda

Kalinka'yı
 söylüyorum
 bağıra bağıra.

İstanbul
 gözlerim
 sana bakmaya
 doyamadı daha.

Sakın ha
 mavi gözlerini benden
 kaçırma

Çarşılarınla, surlarınla
 ve o soylu düşünceyi
 taşıyanlarınla

Başka
 bambaşka
 bir dünya
 durur varoşlarında

İstanbul
 düşlerim
 seninle hala.

21 Haziran '08

Bu kırık dökük hüznlerle
nereye?
Böyle yalnız değildin sen
Serçelere su verirken bile
türküler gelir bulurdu seni
Şimdi yağmur bulutları geçiyor gözlerinden
Dindiremiyorsan yüreğinin iç çekişini
mısralara dök hiç değilse
Güç iş biliyorum
güç iş şairlik
Ama dokuma tezgahları gibi
çarparken yüreğin
bal kovanına dönmüşken beynin
gözlerini kaçıramazsın.

Sadece sesini özlemek
ve sesini bir dakika olsun
duymadan
duramamak
sesinden ona dokunmak
sesinde rüyalara dalmak
şiiirler damıtmak
isyanlar başlatmak

21 Nisan '08

Yağmura söz geçiremiyorum
Bir sevda şarkısı gibi içime işliyor.

Ben sevdadan kaçır idim
Sevda gelip buldu beni
Ben dertlerden naçar idim
O da gelip buldu beni

15 Ağustos '10

İzin ver
gözlerinin duldasında dinleneyim
izin ver
ellerinin pınarından
kana kana
bir su içeyim
izin ver
sana içimi dökeyim
ve sonra kollarında öleyim.

Bülbülün gözünde
güle endam ne gerek
aşığın sözünde
dile figan ne gerek

yoksulun özünde
çile çekmek ne demek
varlığın tözünde
bile çokça izan gerek

yürek
ya bu yürek
dile gelmez bu yürek
onu bir de
aşığın gözüyle görmek gerek.

Gözlerin
yolumun ortasında duruyor
Ya onları da alıp yanıma
birlikte yürüyeceğim
ya onlarsız
üşüyeceğim.
Ya onlarla birlikte dövüşeceğim
Ya onlarsız
çürüyeceğim.
Ya onlarla birlikte
ateşlerden geçeceğim
Ya onlarsız
keder bürüyeceğim
Ya onlarla birlikte geleceğim
Ya onlarsız
öleceğim.

25 Nisan '08

Güneş damarlarımda saklı
dolaşır kan kırmızı bir öfkeyle
yediveren hasretlerin peşi sıra.

Aşk ateşine tutulmuş
bir pervaneyim ben.
Ateşin sırrına ermedeyim ben
Mesafelerin önemi yok.
İşte gör
dizinin dibindeyim ben
Kerbela çölüne düşmüş
Bir avareyim ben
Gözlerinin neminden
ver bir su içeyim ben

Ellerinin güllerinden
demet demet seçeyim ben
dillerinin dikeninden
bir dem olsun geçeyim ben

23 Nisan '08

Gece
gözlerin
gözlerimin önünde
dans ediyorlar
güzelce.

22 Nisan '08

Zaman
 altı delik
 bir ibrik
 İnsan
 akan suları
 tutmaya çalışan
 bir kahraman
 zaman çelik kanatlarıyla
 rüzgara asılan
 yelkovan
 İnsan
 mumdan
 kanatlarıyla
 güneşe uçan
 yarı hayvan
 zaman
 az olan
 dolmayan
 yüreğimizdeki
 atom çekirdeği
 belki
 Belki kırık dökük
 günlüklerimiz
 ya da
 korkudan
 yaşamadığımız
 kaçan
 benliklerimiz.

Zaman
 biz olan
 olmayan
 bizim olan
 çalınan
 Anıların
 dar sokaklarında
 ıslık çalan
 Çay bardaklarının
 yanında dem alan
 Zaman
 kalbinden
 vurulan
 bir keman.
 Ya da
 durmadan çalan
 bir başka enstrüman.
 Zaman
 insan...

İçimi delmeye hazır
bir kurşun gibi bakıyorlar gözlerime
Afrikalı aç çocuklar
aç çocuđuna süt veremeyen anneler

Her şey bir yağmurun yağışıyla başladı
Duru damlaların dansıyla...
Ve toprak kokusuyla
Demli bir çayın buğusuyla

Akıp

akıp

durulmaktır.

Bir seher vakti

su başında duran

bir ceylana vurulmaktır.

Sevda

bu karanlık dünyada

insan olmak

insan kalmaktır.

19 Nisan '08

Su gibi duru

bir ömürdü düşlediğim

gördüğüm düşlerin

gölgesinde kaldı gençliğim

başlamadan biten

sevdalar gömütlüğünde

karşılıksız sevmelerin yığıtlığıyla

düştü peşine anlamlı gözlerin

Kanla doldu bazen

bazen vurdu kendini

taştan taşa

Yine de

şaşırmadı yolunu

hiçbir zaman

Alışkın olduğu zaman

insan

Düşürmez gönlünden tomurcukları

yüreğinden korkuları

söküp atar da

Yer açar yeni sevdalara.

Aşklar

hep yokuş yukarı çıkmaz ya
 Bazıları da
 koşar
 yokuştan aşağıya.
 Daha kim bilir
 nice sevda çiçeği
 Açar
 aşğın dalında.
 Saçları kokar
 bahar tadında.

16 Nisan '08

Biz işçiyiz
 Biniz milyonuz
 Zordur yaşamımız
 Burjuvalara sefahat
 Kendimize sefalet üretiyoruz.

Omuzlarımızda taşırız
 Bütün dünyanın kahrını
 Ellerimizle çeviririz
 Tarihin çarkını
 Emeğimizle deviririz
 Burjuvazinin bendini

Kendini hazırla kavgaya
 Yeni bir dünya kurmaya
 Yer altı yangınıyız biz
 En önce zincirlerimizi eriteceğiz.

Bir kez daha diyeceğiz
 1 Mayıs'ta 1 Mayıs alanına
 Taksim'e
 Diyeceğiz ve yürüyeceğiz
 Dövüşeceğiz ve yürüyeceğiz.

Kızıl meydana yürüdükçe
 Özgürleşeceğiz
 Özgürleşeceğiz
 Özgürleşecek ve özgürleştireceğiz
 Geleceğiz
 Geleceğiz

Yağmurun hüznünlü kanatlarına tutunmuş
 bir serçe idi
 uzak diyarlardan çıkmıştı yola
 yaprakları mavi bahçeden
 gri bir bulvara düşmüştü yüreği
 zamanın hırçın ellerinde örselenmişti.
 Renkleri solmuştu
 şaşırarak
 ve akşam aşıkları gibi yalnız
 apansız coşkularla yanıp gitmişti gençliği
 Bir sızı kalmıştı geriye sadece
 Oysa düşte bile yorgun değildi
 düşünceleri.
 Zamana meydan okuyan
 kaç tane rıhtım var ki
 martılara kucak açmış
 kaç tane deniz.

İstanbul, 20 Ocak '07

İçlerinde dile gelen
 hüzün
 elem
 ve
 kederse eğer
 Gözlerinin önünde
 bent olmaya değer
 gün biter
 ömür biter
 cimri saatlerin burgacında
 bir çift sevdalı sözdür
 belki arta kalan
 Belki içli bir bakış
 Yıkıntılardan
 ayakta kalan.

Biri gider
 Kadıköy'de
 balık ekmek yer
 Tutsaklar
 onunla birlikte
 parmaklarını yer
 Biri
 atlar gemiye
 Anadolu Kavağı'na gider
 Tutsaklar
 onunla birlikte maviye
 özgürlüğün koyağına gider
 Ben bu şiiri tutsakken yazmış olmalıyım
 Yoksa nasıl böyle
 sözlerimden hicap duyarım
 Ben bu şiiri tutsakken yazmış olmalıyım
 Yoksa nasıl
 böyle hiç yoktan
 İstanbul'a özlem duyarım

18 Mayıs '10

Dudaklarındaki hüznü bana ver
 Yakut bir tül gibi taşıyayım
 Saçlarındaki kederi
 göğsüme ser
 Tel tel dağıtayım.
 Avutayım kaçamak bakışlarında
 içimin rüzgarlarını avutayım
 sinemin tuz basılmış
 yaralarını kanatayım
 Dudaklarındaki hüznü bana ver
 Henüz mevsim baharken
 hüznünden bal damıtayım
 Yahut zamanın gizemli
 deminden tadayım
 Sel olup
 bir çavlıandan
 kendimi atayım
 Dudaklarındaki hüznü bana ver
 Dudaklarımda
 bir güz türküsü gibi
 çoğaltayım
 Yakut bir gül kurusu gibi
 rüzgarlara katayım

12 Mart '10

Gece cam kırıkları gibi
 dolarken içerime
 Ben buğulanan gözlerini
 siliyordum
 Biliyordum
 benim için ağlamıyordun
 Yine de ben
 gözlerini seviyordum
 İstemiyordum
 gözlerinden
 süzülen
 hüznü.
 Güzelliğini
 gizliyordu
 Sensizliği getiriyordu
 zamanın gizli
 dehlizleri.
 Denizleri özlüyordum
 Bana özgürlüğü hatırlatan
 denizleri
 Ve gözyaşlarının izleri
 beni geri getiriyordu
 geri.
 İçine girdiğim andan beri
 Gözlerinin esiri olan beni.

04 Mayıs '10

Boş tencerelerde
 zaman kaynıyordu
 Rüzgarın öfkesini
 soluyordu
 yokluk
 her yorgun günün bitimi
 Oysa demiri
 dövüyorduk
 çelik ellerimizle
 gecikmiş şafakların
 doğum
 sancılarında.
 İlmek ilmek
 örülmüştü terimizle
 ve bize rağmen
 bize inat
 yükseliyordu
 dev yapılar
 köprüler, raylar....
 soluyordu bebelerimizin
 yüzü
 büyüyordu
 çelik kasalar, bankalar
 uzayıp geliyordu yollar.
 Sokaklar sesimizi haykırırken
 yankılanırdı
 Filistin'de
 Küba'da
 türkülerimiz

Güneşi içerken

Mayıs'ın ilk gününde
 düşmüşsem eğer
 kavganın
 orta yerinde
 sesimi avuçla
 yüreğinle
 bakışlarımı yıldızlara
 ulaştır
 yürü çatlayan susuzluğuna
 yolların

Bir korku da sen ol

karanlık yüreklerde.

Yaprak yaprak yeşer

milyon milyon çoğal.

Kırık makasların arasında
 kırılıyordu zaman
 yorgun heykeltıraşların parmaklarında
 yontuluyordu insan
 Sanki kuş sesleri susmuştu
 Bir aciz dönek
 yolun ortasına
 beynini kusmuştu.
 Çürük yumurta kokusu
 her yeri sarmıştı
 Birden bir afili sarmaşık
 Sarmal sarmal dolaşık
 uzandı özgürlüğe
 kumral kumral gülümseyerek
 renk renk umutlar saçtı.
 Bu mıydı baharların özlediği
 yüreğinin saklısında gizlediği?

Kar yağmış
 beyaza kesmiş ortalık
 Farkına varamadım
 Buna sebep sensin
 Senin benden habersiz
 gözlerin
 Kınından çekilmiş bıçak gibi
 umursamaz gözlerin
 Her salmışında
 yüreğimi düğümleyen
 saçların
 Ve dudakların
 durdukları yerde
 hüzne bürünmüş
 dudakların.
 Biliyor musun
 yarın
 yine seni
 unutmaya çalışacağım
 yine başaramayacağım
 Buna sebep sensin
 Evreni kaplayan sesin...
 Ve atmosfere karışan
 nefesin.

08 Mart '11

Dudaklarındaki kırık hüzün
 Yüzünde derin izler bırakır
 Bırakıp gidemem
 hüzünlü yüzünü
 Senin yüzünden
 zaman dökülür avuçlarımdan
 evrene saçılır sevdamin
 güz yaprakları
 Yankılanır uzak yıldızlarda
 çırpınan kalbimin
 çıgıllıkları
 Ve her akşam alacasında
 Gülüşündeki masumiyet
 dolanır yüreğime
 Karanlığın gözleri dolarken
 evin her yerine
 Sanki birine sevda sözleri
 söylemişsin gibi sen
 Benim gözlerim dolar
 Bolero çalar gibi içimde
 Yavaşça aralarım perdeyi
 Geceyi ve seni
 aynı anda alayım diye içeri
 yeri değil belki ama
 eylemci sesleri
 deler pencereyi
 Ve ben gerisin geri
 Dönerim gözlerine
 dudaklarındaki hüzne

Görüyorsun değil mi
Sevgi de
kendine
bir teselli arıyor.
Bazen buluyor
bazen kahroluyor.

Şubat '11

Yağmur alacasına bürünmüş ortalık
Bir tek
rüzgar yok
O da içerimde esiyor
Kesiyor duygularımın gergin iplerini
kesiyor
Bilemezsin susuzluğumu
kerbela beni sesliyor.

*İstanbul-Ankara Treni
24 Eylül '10*

Yağmur bıraksaydı
morarmış ufuklardan
güneş doğacaktı.

02 Temmuz '11

Gecenin kırılğan yağmur damlaları
hüzün sağanağım benim
bulutları süzen gözlerim
Tüm günün kırmızıya çalan rengi
-ki ben
en çok
onu severim.

Ve en önemlisi
senin
duymadan edemediğim
sesin
Kim bilir şu an neredesin.
İstanbul nefesini tutmuş
Seni göreceğim
sesini duyacağım
anı bekliyor.

Canım,
hayallerimde bile
dokunmaya kıyamadığım
gül yaprağım
bağrımın orta yerinde
çarpıp duran yüreğim

canım,
havam
suyum
toprağım

denizim
okyanusum

dünyam
uzayım
yıllarım
aylarım
günlerim
saatlerim
dakikalarım
saniyelerim
özlemim
gözlerim

canım
göz göz olmuş yaram
köz olmuş sevdam
diyemediğim söz
bilemediğim töz
özünden geçemediğim
kendimden seçemediğim

canım.
maralım.

Mart '11

Sadece sesini özlemek
 ve sesini bir dakika olsun
 duymadan
 duramamak
 sesinden ona dokunmak
 sesinde rüyalara dalmak
 şiirler damıtmak
 isyanlar başlatmak...

22 Nisan '08

Bir zaman dilimini
 paylaştık sizlerle
 Bir karpuz dilimini
 paylaşır gibi
 Ağzımız sulandı
 dilimizde tatlı bir
 tat kaldı
 Kiminizle
 sokak aralarında
 karşılaştık
 Kiminizle
 kavga alanlarında
 Kiminiz mahzun
 kiminiz hüzünlü
 kiminiz gülücüklerle
 Bakıp geçtiniz
 gözlerime
 İçimden geçenleri
 bildiniz mi?
 Rüzgarı benim kadar
 sevdiniz mi
 Ya yağmuru?
 ya da baharı
 sonbaharı
 Ya da
 yazı kışı
 ya da kim bilir
 kuşların ötüşünü

tomurcuğun çatlayışını
 zulüm karşısında
 dik duran başı
 kara göz
 kara kaşı
 sırma saçı
 yıldızları
 Denizleri
 iki yanı ağaçlı yolları
 dostunu
 yoldaşını
 sevdiğini
 kucaklamak için
 açılan kolları
 kızılı
 karayı
 sanat müziğini
 operayı
 Nazım'ı
 Piraye'yi
 Sevdiniz mi benim kadar
 Özlemeyi sevdiniz mi
 umut etmeyi
 melankoliyi
 nostaljiyi sevdiniz mi
 işçiyi köylüyü
 emekçiyi sevdiniz mi
 Durup dururken
 yüreğinizin ayaklanışını
 milyonların ayaklanışını
 bilincinizle
 ateşler yakmayı
 sevdiniz mi
 geceleri sayıklamayı

sabahları yeni bir güne
 uyanmayı
 zorluklara dayanmayı
 sevdiniz mi
 paylaşmayı sevdiniz mi
 kaynaşmayı
 sırdaş olmayı sevdiniz mi
 yoldaş olmayı
 inançlarınız uğruna ölmeyi
 sevdiniz mi
 Ağız dolusu gülmeyi
 yeri gelince
 elveda demeyi
 Kerbela'da kalmış gibi
 su içmeyi
 sevdiğini düşünürken
 kendinden geçmeyi
 dostunu
 düşmanından seçmeyi
 sevdiniz mi
 günebakanların sarısını
 bir elmanın yarısını
 arının balını
 balın arısını
 dünyanın kahrını
 tasasını
 benim kadar sevdiniz mi
 doğduğunuz şehre yolculukları
 bilcümle çocukları
 sevdiniz mi benim kadar
 düşmanınızın açtığı yarayı
 fakiri fukarayı sevdiniz mi
 benim kadar
 durmayanı

akanı
bendini yıkanı
sevdiniz mi
Boyun eğmeyip
kafa tutanı
Bilinciyle
eylemiyle
tarih yapanı
yeni bir hayatı yaratanı
benim kadar sevdiniz mi?

Yağmurun gülüşünü beklerken
yüreğim ayaklarıma dolandı
aramızdaki tek sorun zamandı
Benim olan
onun olmayan
Onun olan
benim olmayan

04 Nisan '11

Ben seni düşünürken
 Belki Tuzla'dan bir işçinin
 ölüm haberi gelir
 Tersine döner dünya
 tersaneden bir ağıt yükselir
 Erir yüreğimin çelik potasında
 gözyaşlarımın tuzu erir
 Bir sızı göverir
 çekip gitmeyen bir sızı
 o işçinin babasız kalan kızı
 ansızın
 beliriverir
 gözümde.
 Ve onun dizinde derman kalmamış
 annesi
 Benzi solmuş
 ninesi...
 Yine
 bir kum tanesi gibi
 harcanır ömürler
 ve eğer gelen günler
 devrimi müjdelemeseler
 Bizler
 kömürleşmiş cesetler önünde
 cam kesen elmaslar gibi
 yeminler edemezdik.
 Belki
 kendimizden

ve sevdamızdan
 vazgeçip
 özgürlüğe götüren
 gemilerden söz edemezdik.
 Çömez gemiciler gibi
 ufuk çizgisini
 gösteremezdik.
 Ölümsüzlüğün
 sırrına
 eremezdik.
 Geldik
 gördük
 öğrendik.
 Gönendik gerçeğin bilgisiyle
 ilgiyle eğildik
 insanın üzerine.
 Kanın yerine
 emeğin egemenliğini kuralım diye.

Yıllar önce
 o taş basamaklı
 evin eşiğinde
 yaşlı bir ana
 sanki beşiğinde
 ağlamaklı bebeğinin
 başucunda durur gibi
 Durdu oğlunun önünde
 Gözlerinin
 önündeydi oğlu
 onu kundağa
 sardığı haliyle...
 Gözyaşları içinde
 “oğlum gitme” dedi
 “oğlum n’olur gitme”
 Sezmişti sanki
 başına gelecekleri
 Oğlu başı dik
 gözyaşlarını tutarak
 “ağlama anne” dedi
 “gitmem gerek”
 Ben gitmezsem
 çocuklar açlıktan
 ölmeye devam edecek
 Gitmem gerek
 Ben gitmezsem
 analar çocukları için
 üzülmeye devam edecek

O yine
 “oğlum gitme” dedi
 “oğlum n’olur gitme”
 Yığıldı yere
 o taş basamaklı
 evin eşiğinde
 oğlu eğildi üstüne
 içinde bir sağanaktı
 bin yıllık gözyaşları
 Binlerce yılın bilinciyle
 boğdu çığlıklarını
 doğdukları yerde
 Analar
 çocuklarını hep uğurlarlar
 Ağlar
 ve erimiş
 bir kandil gibi kalırlar
 Kim bilir kaçını uğurlamıştı
 bu eşikten
 Kim bilir kaç defa ağlamış
 yüreğini
 gözyaşlarıyla dağlamıştı.
 Ama
 bu defa
 karalar bağlamış
 Bir sel olup çağlamıştı
 Ve kalakalmıştı
 gidenin ardından
 Ne dizlerinde derman
 dursun önünde
 Ne ellerinde can
 tutsun bileğinden

O taş eşikten
 sekerek bir ceylan
 gidiyordu özgürlüğe
 Kan sızarak yüreğinden...

Tekirdağ F Tipi Zindanı, 23 Mart '09

Her an seni düşünmekten
 yoruldu yüreğim
 Her an seni beklemekten
 yol oldu gözlerim
 Dizlerimin bağı çözüldü
 duydum sanmaktan adını
 Derdimi diyememekten
 dertlerimin katarı dizildi.
 Kor oldu göğsüm yanmaktan
 sinemin kalkanı eridi
 Değdi ama
 her şeye değdi
 Seni sevdiğim için
 başıma gelenlere
 Razıyım bugün de aynı şekilde
 geleceklere.

21 Ağustos '10

Kirpiklerinden düş yağar geceye
 gözlerinden boşanırcasına
 yağmur yağar gibi
 Boğar seni karanlığın dili
 Eli yüreğinde kilitli
 eski bir zaman gezgini
 Yeni
 dizlerinin üzerine dikili
 öfkeli bir Yunan genci
 Enternasyonalı söylüyor
 Ve Engels'i övüyor
 delice
 Ciğerlerinde zerrece
 nefes kalmayıp
 bitince
 İpince bir sevdaya dalıyor
 Yeniden soluk alıyor
 Ve kalkıp yerinden
 ağır bir şilep gibi
 denizlere yol alıyor.
 İşte yine Polyuşko Pole çalıyor
 Bütün ihtimalleri tüketerek
 Bizi ihtilallere çağırıyor
 kalk gel benimle
 Lenin bize bakıyor.

03 Şubat '09

Gökkuşağının renkleri kadar sıcak
 yıldızlar kadar uzak
 "yasak meyve" kadar yasak
 okyanuslar kadar kaçak
 sevgilim
 Bir kez uyusak yan yana
 Bin kez koyulsak yollara
 Bir kez duysak Pan'ları
 Bin kez kovulsak masallara

İstanbul, 07 Aralık '10

Yine buradayım
 Aklımda yine
 Yıkık duvarlar gibi duran
 gözlerin
 ve hüznünlü dudakların
 Güzün en kahreden
 zamanları
 Tüm zamanların
 ozanlarını
 kıskandıracak
 bir sevda
 kanımda tutuşan
 Bir türlü yatışmayan
 bir hasret
 ulaşamayan
 maral güzelliğın
 Bakışlarına çarpıp düşen
 bakışlarım
 Seni düşünürken geçen
 yazlarım kışlarım
 Derin derin
 dalışlarım
 alışamadığım
 şaşkınlığım
 İşte yine buradayım
 Aklımda
 kumral
 saçlarım.

Cihangir, İstanbul, '10

Yağmurlar
 yıkadığında
 anılarımı
 kaldırımlar
 kimsesiz kalırdı.
 Kız Kulesi gibi
 kendisini
 kapatırdı zaman
 o eski roman
 yine çevirirdi sayfalarını
 Bu defa
 sondan başlardı.
 Dudaklarımda harfleri
 ezerek
 Konuşurdum kendi kendime
 evde değil de
 sokakta uyurdum
 Ve bulurdum bir yolunu
 hüzünlenmenin
 Gündüz olana değin.

İstanbul, Ekim '10

Acılar kuyusunun
 sarnıcıyım ben
 sıkılı dişlerimin arasında
 ezilir sözcükler
 Baharla kış arasında
 gelip giden
 bir göçmen kuş misali
 işsiz kalmış bir işçi
 işsiz kalmış bir işçinin eşi
 sonbaharın yapraklarına kıydığı
 bir ağaç
 suyu çekilmiş bir göl
 şarkısını yitirmiş bir ozan
 gülmeyi unutmuş bir çocuk
 umutsuz bir isyan...
 Ama bir yerlerde ışılan
 bir kor parçasına
 üfleyen
 insan

Cihangir, 16 Kasım '06

İstanbul deniz kokuyor
 Sen İstanbul kokuyorsun
 Yosun saçlarınızla ikiniz de
 Göğüs düğmelerinizi çözer gibi
 Denizi özlüyorsunuz.

Söz veriyorum ben de size
 Değişmeyeceğim saçınızın bir tek
 teline
 Okyanusun uğradığı
 bütün limanları

*Kadıköy-Eminönü Vapuru, İstanbul
 29 Mart '10*

Yağmur gibi
geçip giderken ömrümüz
Bir toprak kokusu olsun
bırakmaz mı geride.

Sis
İstanbul'a yakışmıyor
Perdesini indirmiş gözler gibi
gizliyor güzelliğini

Sis
İstanbul'a yakışmıyor
Gölgesini salmış gibi asfalta
kendisi görülmüyor

Sis
İstanbul'a yakışmıyor
Kimsesizlik hissi uyandırıyor
bir de bakmışsın
dudaklarını kaçırıyor
Tam öpecekken gamzesinden
İnsan
gamzesini bulamıyor

Sis
İstanbul'a yakışmıyor
denizin ufkunda bile...
sisler içinde bulanıyor
İstanbul'un gözleri.
Sissiz daha güzel olan gözleri.

*Cihangir, İstanbul
24 Kasım '09*

Korkarım bir gün
 yağmurla birlikte
 düşecek gözlerim
 düşlerimdeki gece
 ellerin
 her şey
 her şey
 düşecek bir gün

yağmura karışacak
 hüzün yağmura
 gidişin yağmura
 gülüşün yağmura.

Dudakların yağmura
 Saçların yağmura

Ve sadece gözlerim değil
 Ben de ıslanacağım yağmurda
 sırlı sıklam aşıklar gibi.

Korkarım bir gün
 yağmurla birlikte
 düşecek gözlerin.

Gece yarısı
 içime
 ay düştü
 ürkek bulutlar
 başıma üşüştü
 Düş'tü
 gerçeğin üzerini örten
 döndü dolandı
 aslına dönüştü
 Küstü
 ürperen
 bakışların
 gün dönmeden
 bir resme dönüştü

İstanbul, 12 Kasım '09

Murat Yoldaş'a...

Dünyaya son defa bakarken sen
o anda ben
gözlerinin anlatmak istediği her şeyi anlamak
dudaklarından dökülen her kelimeyi
duymak
bakışlarımı
ve
sesini
ulaştırmak isteyeceğin herkese
ulaştırabilmek için susuyor
yüreğimden kopup gelen her kelimeyi
dişlerimin arasında bir buğday tanesi gibi
öğütüyordum
Kan sızarken yarandan
o anda ben
yüreğimi bir pamuk tarlası gibi açıp
yarana bastırıyordum
Damarlarımı damarlarına
bağlayabilseydim eğer
koparırdım hepsini birer birer
Gülüştün solmasın diye
kırmızı bir gül gibi
kanardım
Dünyaya son defa bakarken sen
o anda ben
o gözlerde
en son
yansıyan

olacağımı
bilemeden
Gözlerinden
esen
serin
melteme
güveniyordum.
“yapacak
o kadar çok şey var ki”
diyordu gözlerin
“sizi bırakıp gidemem”
sanki uzanmışsın da
ağaçların gölgesine
Vivaldi'nin “Dört Mevsim”ini dinliyordun
“Sonbahar” bölümü çalarken
bile sen
güneşli bir ilkbahara uyanmış gibi
gülümsüyordun
ve dünyanın bütün sabahlarının
bizimle başladığını görmüş gibi
o anı duyumsuyordun
içinde yaşamın bütün renkleri solarken bile
bir kez olsun “elveda” demedi gözlerin
Biliyorlardı ölümsüz olduğunu
tüm ömrünce devrime bakan gözlerin.

*Edirne F Tipi Zindanı
07 Aralık '02*

Ey hayat
 ne acımasız
 ne hoyrat
 bir savaşmışsın ki sen
 kaybetmeye alışmamışsın
 Sana uzanan ilk el
 bir yürekle kucaklaşmayıp
 acıların tuzlu çeşmesinde
 yıkaniyorsa
 ve bir iç çekmesiyle
 kulağın duyduğu ilk ses
 ve gözlerin gördüğü ilk şey
 bir yoksul çaresizliğiye
 Açlıksa dudaklara sunduğun ilk hediye
 kuru kupkuru bir açlıksa
 ve çocuğunu saracak bir battaniye bile sunmuy-
 orsan
 bir babanın susuz topraklar gibi
 çatlamış ellerine
 Ve korkunç bir eşitsizlikse
 soluduğumuz her şey
 Yıkımların tarihiyse altında kaldığımız
 Özleyip ulaşamadığımız
 güzel gözlerin içinde dolaşan
 bir düşler ülkesiyse
 ve beton beton
 ve kapı kapı
 üzerimize kapanan

senin kaskatı vurdumduymazlığınsa
 ve hala
 eriyorsa
 zamanın
 kum saati
 sen büyük yüreklerin üzerinde
 bir taş suskunluğuyla oturduğun
 içindir
 Damla damla içirdiğin
 acılardan sonra da
 Sana bağlanmış
 inatçı bir umuttur kavga
 Bugüne kadar
 ve bugünden sonra
 daima...

Edirne F Tipi Zindanı
 02 Şubat '02

Türküler bir sevinçtir
 benim için
 Çağıldayarak akan ırmaklar gibi
 ezgilerle doldurur içimi
 Türküler en ıssız okyanuslarda
 bir limandır
 davetkar

Sığınırım iskelesine avunurum
 Türküler şaha kalkmış bir at gibidir
 Tutarım yelesinden uçarım
 Türküler evrene açılmış bir penceredir
 Perdesini aralar bakarım
 Sonsuz bir merakla dolar gözlerim
 Türküler insanların iç dökmesidir
 Dinler dinler içlenirim
 Türküler yaşamın renkleridir
 Gözlerimi kapatır
 her notasından bir resim çizerim
 Türküler sonsuz bir sevgiyle açılan kollarımdır
 gülüm

Derleyip bahçelerden gülleri
 yollarına dizerim.

*Edirne F Tipi Zindanı
 20 Mayıs '02*

Al al olmuş baharın yanağı
 Yemyeşil bahçeler
 kızıl gelinciklerle dolmuş
 Kıvıl kıvıl olan şu neşeli ırmak
 Tel tel saçlarını
 bir toplayıp
 bir bırakmış
 tarlalar boyu

Güne bakanlar
 güneşli gülümseyişleriyle
 sıralanmışlar
 hasretleri taşıyan yollar boyu

işçi arılar
 gül kokusundan
 sarhoş olmuşlar
 kanatlarını polenlerle kınalamış
 petek petek bal sağmışlar

Kuşlar bir şarkıya dalmışlar
 Bir tek biz miyiz
 aykırı bahara
 Ellerimizde kelepçeler
 bu hapisane ring aracında

Ama bizim de bahar kokulu
 umutlarımız var ya
 Bizim de bahar saçlı sevdalarımız
 bizim de bahar gülüşlü yoldaşlarımız
 bizim de bahara devrim şarkıları söyleyen
 Gavroşlarımız

Bizim de baharlara sardığımız
 düşlerimiz var
 yeni baharlara ulaşacak
 seslerimiz

Edirne F Tipi Zindanı
 16 Temmuz '03

Seni yağmurun siyah peçesi mi getirdi
 ey hüzün
 Böyle gürül gürül içime yağıyorsun
 üzerimi örtüyorsun
 dur duraksız
 Gözlerimi yakıyorsun
 mümkün mü sana aldırılmazlık
 Kıskaç
 arsız
 bir çocuk gibi bakıyorsun
 Atmalıyım seni başımdan
 Yalınayak bahara koşmalıyım
 Kanımda tutuşan
 sevdalara karışmalıyım
 Yeni bir uğraşa başlamalı
 işçi arılar gibi çalışmalıyım
 Katyuşa'yı dinlemeli
 Kızıl Ordu gibi coşmalıyım
 Seni kızıl atlarımızın önüne katmalı
 Son kıyıya kadar kovalamalıyım
 ey hüzün
 Yüzündeki peçeyi yırtmalı
 ve seni güneşe çıkarmalıyım.

Edirne F Tipi Zindanı
 30 Mayıs '02

Anılar Toprağı

Yağmur hüznünü bıraktı bana
 anılardan süzülen hüznünü
 Bir güz vakti
 Gürün'de
 Zaman da
 sere serpe akıp gidiyor işte
 Sırrımı her gün biraz daha vere vere
 Bir eli elimde
 Bir eli
 çocukluğumda
 gençliğimde
 Kim bilir
 belki bir gün sen de
 Anılar toprağına basıp geçersin
 Ya da
 bu yağmurun beslediği
 o kaynak suyundan
 içersin
 Dersin ki, sevinçti kuşkusuz
 onun da aradığı
 Henüz bulamadıysa da
 aradı hiç olmazsa

Gürün, 05 Ekim '08

Karın yağışı
 sessizliğine benziyor senin
 asi sessizliğine
 fırtınaya dönüşecek sessizliğine
 Ben içimdekileri döksem kar gibi
 yüzyıllardır susar gibi
 duyar mısın?
 Alıp sessizliğimi
 sessizliğinin yanına koyar mısın?
 Yoksa bir kıvılcım ateşle
 yakar mısın?
 Durup durup aklıma geliyor gözlerin
 sessizliğinden güzel gözlerin
 Darmadağımık anılar arasından
 gelip beni buluyorlar
 Savrulan karların getirdiği akşamların
 karalığında

*Tekirdağ F Tipi Zindanı
 26 Aralık '08*

Rüzgar kötü esiyor bu akşam
 çok uzaklardan kötü haberler getirir gibi
 Rüzgar ne söylüyor bu akşam
 içimde bir yerleri kemirir gibi
 İçeri girmek istiyor buz tutmuş ayaklarıyla
 camları dövüyor
 uğultulu saçlarıyla
 Rüzgar kötü esiyor bu akşam
 sanki aç bir bebeğin çılgılığı gibi
 Suçlayan bakışları gibi
 aç bebeğine süt veremeyen bir annenin
 yüzüme yüzüme çarpmak istiyor
 yüreğimi mendeneye alıp
 burmak
 burmak istiyor
 Rüzgar kötü esiyor bu akşam
 sanki gecekondularda ayazda kalmış
 anne karnında üşüyen bebeği
 ayakları donmuş çocukları hatırlatmak istiyor.

Tekirdağ F Tipi Zindanı
 21 Kasım '08

Kanadı tellere takılmış
 bir kuş görürsen eğer
 orada
 özgürlük
 çırpınıyordur
 Kanadı tellerde kalmış
 bir kuş görürsen eğer
 orada
 özgürlük
 kanatsız da olsa
 yaşıyordur
 Kanadına teller takılmış
 bir kuş görürsen eğer
 orada
 özgürlük
 kanatlı da olsa
 uçamıyordur
 Kanadı telleri koparmış
 bir kuş görürsen eğer
 orada
 özgürlük
 telli de olsa
 kanatlanıyordur

Tekirdağ F Tipi Zindanı
 13 Şubat '09

Aşk arayan bir çakıl taşıydı belki de
 deniz kıyısına vuran
 Issız bir adada
 yakamozlarla yıkanan
 orada
 uğultulu bir koyda
 sessizliğe tutunan
 Belki de
 bir söğüt dalıydı
 akarsuya kapılan
 Belki
 bir akarsuydu
 çağıldaya çağıldaya
 kendisiyle yarışan
 Belki
 berrak bir kar suyuydu
 güneşte buharlaşan
 Belki de
 kurumuş bir topraktı
 bir damla suyla
 yeniden hayat bulan
 ve yüreğinden köknarlar fişkıran

*Tekirdağ F Tipi Zindanı
 18 Şubat '09*

Zaman
 bütün zamanların gizi
 dipsiz kuyuların en dipsizi
 sonsuz evrenin gizli dili
 doğanın cimri eli
 Zaman
 kim bilir nereli
 Devinim başlayalı beri
 bir daha geri dönmedi
 Saatlere bölündü
 unufak edildi
 yine de baş edilemedi
 Zaman
 bize bahşedilmedi
 ard arda dizilip geldi
 Ve ard arda dizilip gidiyor
 kah koşar adım
 kah aheste aheste
 gideceği yere
 erişmek isteyen
 biri gibi

03 Aralık'08

Onlar benim gözlerimi
 Ben de senin gözlerini
 hapsettim duvarlar arasına
 Kızma bana
 Dilediğinde
 alıp gözlerimi
 gidebilirsin sen de
 Peşine düşüp gözlerinin
 gelebilirim ben de
 Yüreğim yol gösterir bana
 Demir kapılar ardına
 uçarım
 esmer kanatlarında
 Yollar boyunca
 yıllar boyunca
 Mavi gökyüzünün peşinden koşan
 bir uçurtma gibi
 Hasretlerin ipine dolanmış
 gökyüzü gibi
 Sessizliğine doğru yol alırım senin
 Beni çoğaltan
 yaralarımı sağaltan
 sessizliğine
 Düşlerin penceresinden
 içime damlayan
 yağmur serinliğine
 Ne dersen de
 sevda delişmendir bende

Her gelişinde
 yüreğimin tellerinde
 geceye söylenmiş ezgiler bırakır
 geride
 İlle de ille
 güzelliğine
 doymayan ezgiler.

07 Kasım '08

Hepsi burada işte
yüreğimde
acının binbir çeşidi
ve umudun
yenilginin demir çengeli
ve zaferin kurşuni gezegeni
hepsi burada işte
yüreğimde
elinin içinde

Seni şiire boğmak istiyorum
aşka ve şiire
yalnızlığımı unutmak istiyorum
adamakıllı yalnızlığımı
umarsızlığımı
yürek sızımı hafifletmek istiyorum
duyarsızlığımı

14 Nisan '12

Onurdur
en çok
görmek istediğim
sevdiğimin yüzünde.

Sadece deniz
sana olan susuzluğumu
giderir
Yalnız o
hasretime su serper
seni bir an olsun
bana verir

Yontu
tuval
vals
Wall Street
ritm ritm ritm
tat trat tat ta
v for vandetta

Kış ortası
düş kurmak
doğrusu
pek hayra alamet
olmasa gerek
meret
beyinde durduğu gibi
durmuyor pek

Kalbimde bir şarkı var
Ben “şiiirdir” diyorum
O “değildir” diyor
Ben için için
kendimi yiyorum
O
hissediyorum
“ilgilenmiyorum” diyor.

16 Nisan '12

Aşklar vefasızsa
suç vefada mı
vefasız aşkın olmayacağını
söyledi de
ondan mı?

Hiç değilse gamzende birikmiş
 gözyaşı olarak
 kabul etseydin beni
 Sen gülümsedikçe
 düşmez
 beklerdim

12 Temmuz '12

Gerçek aşk
 derindedir
 inci gibi
 yüreğin
 istiridye
 çekirdeğindedir
 insanın
 içinin
 içindedir
 gözlerin baktığı her yerde
 kulağın duyduğu her
 sestedir
 aldığı her nefestedir.
 Gerçek aşk
 bir bestedir
 bercestedir.

11 Ağustos '12

Her şeyinden vazgeçtim
 saçlarından
 kaşlarından
 kirpiklerinden
 gözlerinden
 gamzenden
 dudaklarından
 boynundan
 koynundan
 Her şeyinden vazgeçtim de
 sesinden vazgeçemedim
 ruhumun müziği
 duymadan edemediğim
 sesinden
 Kulağımdan yüreğime inen
 ezgisinden.

11 Ağustos'12

Benden bir kolumu aldılar
 Ama hesaplamadılar
 Bir komünist için
 Tek kollu kalmak
 İki yürekli olmak demektir.

12 Ağustos'12

Kırık bir çıkık gibi
 durduğu yerde durmaz
 tarihin tekerleği
 devinedurur
 Durmayan
 çağıldayarak akan
 kendisine her zaman
 bir yol bulur
 Bir Eylül gününde
 Denizlerin yıllar önce
 darağacına kazıdıkları
 inançlarına tutkuyla bağlı olanlar
 yola koyuldu
 Denizlerin partisi kurulmuştu
 umutlu yüreklerin kıpırtısı
 dört bir yanda duyulmuştu
 Tutuştu
 devrimin yangını
 bir kez daha
 kurtuluşun adı konmuştu
 En önce
 13 Martçılar buluştu
 Koşup
 kucaklaştılar
 Tarihin
 kızıl sayfalarını
 işçi elleriyle
 bir daha açtılar

Denizlerin partisini
 işçi elleriyle kuranlar
 Denizler gibi
 savaştılar
 zindanlara düştüler
 ölümsüzleştiler
 Her savaştan başları dik
 onurlu gülümseyişleriyle
 çıktılar
 Artık onlar
 yaşamla ölüm arasındaki
 salıncakta
 çocuk yürekleriyle
 ama
 cesaretle
 salınacaktılar
 Bilimle, felsefeyle donandılar
 ama her şeyden önce
 her şeyleriyle insandılar
 Geleceğe uzanan
 tarihin köprülerini
 yürek
 bilinç
 ve silahla
 kuracaktılar
 “Kurumuş topraklara
 bir yağmur taneciği olup düşmek”
 dediler
 kar altında bile
 güneşi düşlediler
 inceelediler
 sık dokudular
 tarihin dersini
 iyi okudular

Artık onlar
duyarlı elleriyle
yeni insanı
ve yeni bir yaşamı
yaratacaklardır
Yarı yolda kalanlar da oldu elbet
soluğu eski yaşamlarında
alanlar da
Ama
kan ter içinde kalsalar da
tarihe inananlar
tarihi hızlandıracaktılar
çıktıkları bu büyük yolculukta
komünistler
hep vardılar
ve
var olacaktılar
şarkılar ve türküler kadar
uzun ömürlü olacaktılar
Aldırmadan
arkalarından konuşulanlara
onlar
koşmalıydılar
Kavganın en coşkulu satırlarını
hayatlarını ortaya koyarak
yazmalıydılar
Kendilerini
yüksek bir dağın tepesini aşar gibi
aşmalı
hep daha iyisini yapmak için
yarışmalıydılar
Alışkanlıklarını
yaktıkları gemiler gibi
arkada bırakıp

kolektif yaşama
karışmalıydılar
Bazen
bir mermi gibi ileri atıldılar
kavgaların en amansızlarına
katıldılar
Bazen
silah olup çatıldılar
yaşamın terazisinde tartıldılar
Tarihin duru gülümseyişli
çocuklarıydılar
Devrimi yüreklerinde
bugünlere taşıdılar.

İstanbul, Eylül '12

Sıkıştırıp zamanın yüreğini avuçlarıma
gittin

Sanki
başka bir zamana
aittin

Biriktin biriktin
ve tüm barajlarımı
yıktın

Belki
bir ala geyiktin
seyirttin seyirttin
ve beni
canımdan
ettin

İstanbul, 28 Eylül '12

Ay mı ona aşık
yoksa o mu aya
anlayamadı

Ama
aralarında
dolaysız bir şeyler
vardı

Duyguları
aralıksız akıyor

Onlar
birbirlerine bakıyor
ve birbirlerinin
içini okuyorlardı

Sonra
saçlarına
ışıkta bir hale
takıyorlardı

İstanbul, 30 Eylül '12

Zaman

bütün zamanların gizi
 dipsiz kuyuların en dipsizi
 sonsuz evrenin gizli dili
 doğanın cimri eli
 zamanların
 kim bilir nereli
 devinim başlayalı beri
 bir daha geri dönmediler
 saatler bölündü
 un ufak edildi
 yine de baş edilemedi
 zamanların bize bahşedildi
 art arda dizilip
 geldiğimizde
 ve art arda dizilip gidiyor
 kah aheste aheste
 gideceği yere
 erişmek isteyen
 biri gibi

03 Aralık '08

Umudun Türküsü

Umudun türküsü
 sabırlı çarkların arasından doğar
 Umudun türküsü
 nasırlı parmakların karasından doğar
 Umudun türküsü
 onurlu savaşçıların yarasından doğar
 Umudun türküsü
 tutarlı sanatçıların mirasından doğar
 Umudun türküsü
 kararlı insanların davasından doğar
 Umudun türküsü
 duyarlı canların sevdasından doğar
 Umudun türküsü
 kızıl fularlı militanların kavgasından doğar
 Umudun türküsü
 umutsuzlukları artan milyonların ayaklanmasın-
 dan doğar

15 Ocak '13

Kapıları açık tutun
 bahar gelecek
 Karanlık gecelerin ardından
 güneşli bir sabah girecek pencerelerden
 Tarih yeniden
 devrimcilerden söz edecek
 özellikle gençlerden
 gençlerden
 ve komünist düşüncelerden...

Umudun
 bütün çıkmazları
 talih birden
 bize gülümseyecek
 işçilerden emekçilerden
 temsilciler seçilecek
 ve onlar yönetecek
 onlar yönetecek
 İnsanlar el ele verecek
 yeni insanlarla
 geleceğe yürünecek.

Gergin tutun ipleri
 atları mahmuzlayın
 ta ki hep birden
 yeni umutlarla
 yepyeni bir ereğe
 erişene dek.

09 Ocak '14

*"Bayram gelmiş neyime
 kan damlar Kobani'ye"*

Çocuklar aç susuz
 göç yollarına dizilmişse
 artık tüm sorular anlamsızdır

Çocuklar çaresiz
 gözlerimize bakıyor
 bakışlarıyla ağlıyorsa
 artık tüm kitaplar yazısızdır

Çocuklar öyle sessiz
 zamanımıza lanetler yağdırıyorsa
 artık tüm hitaplar zamansızdır

Çocuklar gölgesiz
 sırlarını güneşe veriyorsa
 artık tüm topraklar sınırsızdı

Çocuklar kimsesiz
 asırlardır sakladığı acıları
 güneşe seriyorsa
 artık tüm ıstıraplar tarifsizdir

Çocuklar uykularında habersiz
 toplarla öldürüyorsa
 artık tüm tapılanlar gereksizdir

Çocuklar duygularında kaygısız
dopdolu gülemiyorsa
artık tüm yapılanlar yetersizdir.

04 Ekim '14

Suruç'ta İnsanlık Öldü

Yıkık bir ülkenin
yıkık bakışlı çocuklarını
güldürmek için
çıkışlardı yola
Oyuncaktı yükleri
bilgi yüklü kitaptı
ve umuttu
herkesin ihtiyacı olan
Genç gülüşlerinde taşıyorlardı
umudu
Dünyaya umut olan Kobane'ye...
Suruç'ta kesildi yolları
kalles bir bombaydı
genç gülüşleri
boyandı kana
31 paramparça cana
hangi yürek dayanır
Ağır geliyor insana
Genç ölümlerin yası
Ah çocuklar
Ah çocuklar
Elime alsam da makası
Paramparça etsem atlası
Gülüşlerini solduran
yere batası sınırları
hükümsüz kılsam
Bütün dünyayı emekle yeniden karsam
Ah çocuklar

Ah çocuklar
 O kuracağımız salıncaklar da
 Ben de sallansam
 ben de sallansam..

21 Temmuz '15

O gün bugündür
 kimse görmedi onları gülerken
 acı
 bir kurşun gibi işletmişti içlerine
 ta yüreklerine
 oturdular sofraya
 bir eksik
 kalktılar sofradan
 bir eksik
 gözleri dolaştı
 bulutlu gözleri boşlukta
 elleri boşlukta
 şefkatli eller
 Gezi'de öldürülen çocukların anneleri
 geri getiremedikleri
 gülleri için
 gülüşlerini verdiler
 Nazlı gülüşlerinin
 günlerin ardına kilitlediler
 çocukların gülümseyişiyle gelecek
 güzel günlerin
 Gezi'de öldürülen çocukların anneleri
 Beklemeyi öğrendiler
 sabırla beklemeyi
 çocukların canına kastedenleri
 affedilmeyi beklerken görmeyi...

Hayat

ne zaman biterse bitsin
onu yaşayana
onur bırakmalı
Ve geride kalanlara umut...
Yaşama umudu
Sevme umudu
Güzel günler görme umudu
Ve yaşamını
yaşanası o günler için
verme umudu...

Hayat

ne zaman biterse bitsin
onu yaşayana
bir ad bırakmalı
Ve geride kalanlara bir murad
yaşamaya dair...
Yoksa nasıl dayanır insan
bunca acıya?

Genç yoldaşlarımı

uğurlarken sonsuzluğa
hayatta kalmaya...?
Nasıl dayanır
Kendi elleriyle büyüttüğü fidanlara
baharda
baltalar savrulmasına...?

Nasıl dayanır

onların gazlarla kavrulmasına?

Nasıl dayanır

o gülen gözlerin solmasına
o gümbür gümbür çarpan yüreklerin
durmasına?

Nasıl dayanır

onların yaşamını hasrettiği
o büyük zaferin saatinin
geç vurmasına?

Nasıl dayanır

umarsızlığa
tutarsızlığa

Yalnızlığa...?

Nasıl dayanır

onlarsızlığa...?

Baharda kışa

kışta yaza

Bu insan donduran

ayaza?

Hep aynı karabasana

uyanmaya?

Nasıl dayanır

rüya ile gerçeği
gerçek ile rüyayı

ayıramamaya?..

Tarihin bayramlarına

geç kalmaya...?

Hayat

ne zaman biterse bitsin
Onu yaşayandan
bir iz bırakmalı
Yaşayacakların
üzerinden gideceği...

Sözün hükmünü yitirdiği her yerde
 siz geliyorsunuz aklıma
 Ya da ne zaman siz aklıma gelseniz
 söz hükmünü yitiriyor
 Hayat kanat çırparak
 giriyor
 pencereden içeri
 Siz geliyorsunuz
 kardelen gülüşünüzle
 Demek buradasınız hâlâ
 Beni darmadağın eden
 sadece bir rüya!
 Ah dünya ah dünya
 Gülüşlerimizi kaç defa
 soldurdun ya!
 Yetmez mi ha
 Daha yer açmayacak mısın
 umuda
 Ne çok bekleyeni var oysa
 Doysa dünyanın bütün çocukları
 ekmeğe doysa
 yemeğe doysa
 Sevmeye
 ve gülmeye doysa
 Dünya üzerinde savaşlar olmasa
 Solmasa cevheri cevahirin
 solmasa...

Kahırlar kahrolsa
 Dolsa Tahir'in Zühre'ye aşkı
 yüreklere dolsa
 Foyası dökülse ortalığa doymazların
 soysuzların
 Kumanyası umut olsa
 yola çıkan
 haymatlosların
 Ve tüm okyanusları
 dolaşmayı arzulayan
 dostların
 Sonrası...
 Sonrası
 son asrın çocuklarının
 özgürlük dansı...

Büyükada, 14 Ocak '19

*“Ben o eşsiz çiçeği arıyorum
saçlarına takmak için
gülümseyen maviyi”*

978-605-80946-4-2